Виборці одностайно висувають кращих виробничників кандидатами у депутати місцевих Рад.

Мал. С. САМУМА

— Оця крива, Миколо Сергійовичу, твій прямий шлях до Ради депутатів трудящих!

перець

№ 22. КИЇВ. ЛИСТОПАД 1950 р. РІК ВИДАННЯ X ЦІНА 1 КРБ.

ПОВЕРХОВЕ КЕРІВНИЦТВО

Деякі керівні працівники вугільної промисловості не бувають у шахтах. (З листів до редакції).

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

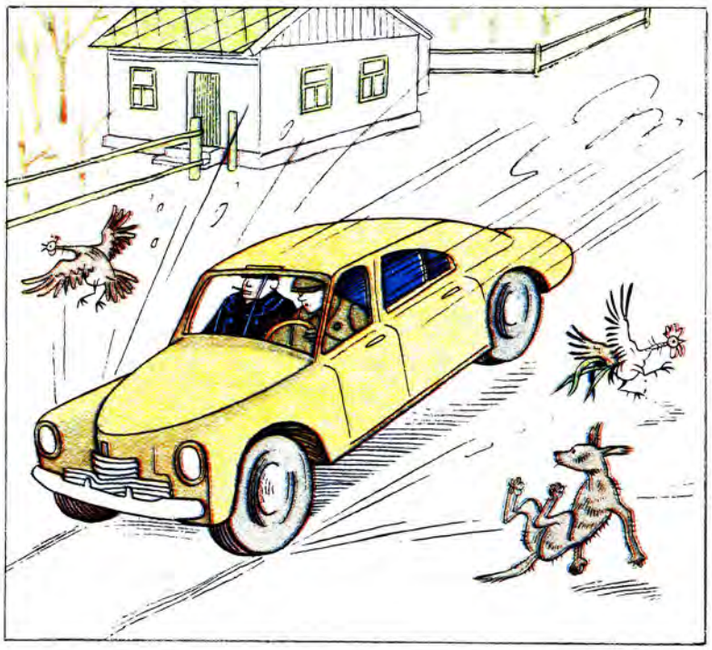

Їду, їду, аж свищу...

А приїду — не спущусь...

Семен ГОРДЄЄВ

ПО ВСІХ СТАТТЯХ ЗАКОНУ

Постукав агітатор в дім
Колгоспника Софрона,
Щоб побесідувати з ним,
З колишнім батраком простим,
Про всі статті Закону.

Господар гостя зустріча —
В костюмі по фасону...
Сіяє лампа Ілліча
По всіх статтях Закону!

— Заходьте! Дім мій до пуття.
Новий. Цього сезону... —
І гість побачив в ній життя —
По всіх статтях Закону!

Приймач, книжки і патефон,
Годинник з передзвоном...
— Ну, як діла ідуть, Софрон?
— По всіх статтях Закону!

— Колгосп мою пшеницю взяв
На виставку районну!..
І орден на груді сіяв
По всіх статтях Закону!

Прийшли — шофер, орач-сусід
Та родичі к Софрону,
Щоб побесідувать як слід
Про всі статті Закону.

Софрон гостей за стіл провів
При случаї такому.
І агітатор річ повів
Про всі статті Закону.

І пригадались дні війни,
Село в диму їдкому,
І як боролися вони
По всіх статтях Закону.

Як труд здійма їх до висот,
Як певно й непреклонно
Іде за Сталіним народ
По всіх статтях Закону.

Поговорили і про ті
Порядки над Гудзоном,
Де люди мучаться прості —
За труменським законом.

І встав Софрон, портрет дістав
Під рушником червоним.
— Велике щастя ти нам дав,
Отець, своїм Законом!

— Ким був би я!.. Живу в дому —
По всіх статтях Закону!.. —
І посміхнувся Вождь йому,
Колгоспнику Софрону.

Здоровенькі були!

ЛИСТ т. САВІНОВУ С. В. — ДИРЕКТОРОВІ ХАРКІВСЬКОЇ ФАБРИКИ ГАРМОНІЙ І т. ГАФТУ Л. М. — ДИРЕКТОРОВІ ЖИТОМИРСЬКОЇ ФАБРИКИ ГАРМОНІЙ

Дорогий Сергію Васильовичу! Дорогий Леве Марковичу!

Гармонії робити — дуже тонке діло. Виробництво гармоній вимагає не лише золотих рук, але й тонкої, ми б сказали, поетичної душі. Це незаперечний факт, дорогий Сергію Васильовичу й дорогий Леве Марковичу! Гармонія — дуже популярний і улюблений народом музикальний інструмент. І на свята, і довгими осінньо-зимовими вечорами в сільському клубі, і в поході, і в хвилини перепочинку десь на будівництві — гармонія найкращий затійник і друг.

Недаремно про неї складено стільки чудесних пісень. Пригадайте «Одинокую гармонь». Пам'ятаєте:

«Что ж ты бродишь всю ночь одиноко,
Что ты девушкам спать не даешь?»

Слухав би й не переслухав.

Але не про вашу продукцію складено ці пісні. Це теж незаперечний факт, дорогий Сергію Васильовичу й дорогий Леве Марковичу. Гармонії, що їх випускають керовані вами фабрики, дуже часто не витримують марки. Не дають вони спати, як правило, лише гармоністам, а дівчата, як правило, сплять спокійно. Ось що пише в редакцію завідуючий клубом села Качали, Бородянського району, Київської області, Степан Тимофійович Малько:

«Придбав я гармонію випуску Житомирської фабрики. Приходжу ввечері до клубу, беру в руки нашу довгождану втіху й кажу:

— Танцюйте, хлопці й дівчата, а я буду грати!

Заграв польку, заграв вальс, заграв краков'як, коли чую щось наша втіха — гармонія починає ревти не своїм голосом. Молодь пішла спати, а я цілу ніч не спав і настроював інструмент. На другий вечір знову почав грати. Зіграв один танець — чую хрипить. Знову молодь пішла спати, а я цілу ніч не спав, настроював інструмент — вийшло з ладу одразу шість басів. На третій вечір мені кажуть:

— Сьогодні, будь ласка, пограйте трохи довше.

Розтягнув я міхи, взяв один акорд, другий — чую не буде діла — деренчить гармонія, як циганський віз. Хлопці й дівчата знову пішли спати, а я цілу ніч не спав, знову настроював й думав: хто ж повинен відповідати за подібні музикальні історії — бракороби з Житомирської фабрики чи торговельні організації, що на віру приймають брак? Чи ті й ті в однаковій мірі?»

Якщо Ваша гармонія, дорогий Леве Марковичу, спочатку реве не своїм голосом, потім хрипить і деренчить, як циганський віз, то Ваша, дорогий Сергію Васильовичу, гармонія, навпаки, деренчить, як циганський віз, хрипить і реве не своїм голосом одночасно.

Ось що пише завідуючий Ковіньківським сільським клубом (Шалигинський район, Сумської області) Григорій Єгорович Кислощаєв:

«Купив я гармонію «Хромку 12 х 23» Харківської фабрики. Не пограв я на ній і вечора, як красуня «Хромка» захромала на всі голоси. Розібрав, дивлюсь — 5 голосників зовсім випали, а останні розстроїлись. Розстроївся і я, дорогий Перче. Голова сільради виганяє мене з клубу разом з «Хромкою 12 х 23». Що ж ти, каже, громадські гроші на вітер посіяв та ще й людям на нервах будеш грати?!»

Подібні рекламації надходять від багатьох інших аматорів музики. Якщо з Лубен пишуть про житомирські інструменти, то вінничани на всі лади «розхвалюють» харківські «хромки». Якщо одесити цілком резонно запитують: чи довго ще Л. М. Гафт пригріватиме музбракоробів у Житомирі, то кіровоградці цікавляться, чому С. В. Савінов не урезонить харківських музпартачів.

Отакечки, дорогий Леве Марковичу і дорогий Сергію Васильовичу!

Гармонії робити — дуже тонке діло. Тут потрібні золоті руки й тонка поетична душа. Пора кінчати з бездушним, халтурним підходом до виробництва музикальних інструментів.

Прийміть мої найкращі побажання і привіт від усього серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Іване Петровичу, до вас мама завітала.
— Мама? Хто ж це?! Щось не пригадую...

ПРАВОСУДДЯ

ХТОСЬ постукав у двері.

Суддя Тоні Полдіно здригнувся і поклав на бюро пістолет.

— Зайдіть!

До кімнати зайшла низька товста людина з ясними, круглими очима і м'ясистим червоним носом. В її очах видно було тривогу, руки нервово тремтіли, безперервно пригладжуючи скуйовджене волосся. Людина важко сіла у крісло і хвилину мовчала.

— В чому справа? — запитав суддя.

— Ви... пан суддя Тоні Полдіно?

— Так.

Товстий знітився ще більше.

— Не були ви коли-небудь у Гренвілі, у штаті Алабама?

— У Гренвілі? — суддя запнувся. — Був. Був там шерифом.

— Були?! — товстий враз ожив. — Були?! Я врятований! Так і знав, що це ви! Чи не пам'ятаєте ви парикмахера, якого звали Худий Біль? Ви завжди голилися у нього.

— Ну, так що?

— Так згадали його? — товстий все більше жвавішав. — Худий Біль — це я! Я!

— Ви? — суддя подивився на нього з недовірою.

— Я. Ви здивовані? Отак змінюються люди. Так ви мене згадали?

— Пригадую. Здається, ви мені трохи допомогли.

— Аякже. Я організував вибори шерифа. Це я влаштував напад на республіканців. Так пригадуєте?

— Пам'ятаю, — сказав суддя трохи тепліше. — Що ж привело вас зараз до мене, дорогий товстуне Худий Біль?

Товстун уже почував себе зовсім упевнено.

— У мене до вас прохання: — врятуйте мене від неприємності. Не хто-небудь, а саме ви, в цьому випадку, найбільш підходяща людина. Адже ви не відмовите, старина? — товстун перехилився через бюро і фамільярно поплескав суддю по плечу.

— В чому справа? — запитав суддя.

— Не відмовте мені, пане... хе, хе, пам'ятаєте, як ми розправились з Бакстером, вашим контркандидатом? Мабуть, і досі він шукає з одним уцілілим оком свою ліву ногу. Що й казати — було весело!

— В чому ж справа? — нетерпляче повторив суддя.

— Учора я тяжко поранив глечиком людину. Під час сварки... Ви — провідний суддя, од вас усе залежить. Влаштуєш мені цю справу, старина?

— Безумовно, — суворо сказав суддя. — Ви одержите п'ять років.

Товстун враз відсунувся разом з кріслом.

— Смієтесь... П'ять років... Е, облиш, старина, ці жарти. Ха, ха, приємний шматочок... Скажи, ти жартуєш? Еге ж?

— Анітрохи. Одержите п'ять років.

— Що? Я, перед ким ви в такому боргу?! Це неможливо!

Обличчя судді набрало суворого вигляду.

— Я службовець і в службі не маю приятелів. Наше правосуддя непідкупне.

— Але... але це неможливо, — заїкався товстун. — Це неправда. А може я сплю? Моє підприємство пропаде. П'ять років. Це помилка.

— Помилки не виключені. Але у вашій історії не буде ніякої помилки. Ви одсидите свої, безумовно заслужені, п'ять років.

— Але...

— Хвилинку. Розкажіть мені докладніше про випадок.

— Я сидів... тобто сів, ні — підвівся, а він... — товстун від хвилювання зовсім заплутався.

— Не поспішайте так, для правосуддя все має значення, — сказав суддя. — Де трапився цей випадок?

— У барі на вулиці Лінкольна.

— А хто потерпілий?

— Якийсь робітник або майстер.

— Так. Ви його поранили?

— Ударив його глечиком, тому що не подобався він мені. Він...

— Ви самі визнаєте?

— Так. Виправдайте мене за розкаяння.

— Після розкаяння потрапите в тюрму, — іронічно зауважив суддя. — Слухаю, слухаю, пробачте, що перебив вас.

На лобі товстуна виступили великі краплі поту. З'єднуючись у струмочки, вони стікали по обличчю.

— Суддя, це ж неможливо! Я не можу залишити свого підприємства, я не маю заступника, вони все розкрадуть, я... я знайду свідків, нехай вони обійдуться мені по сто, по двісті доларів кожний.

— Нічого вам не допоможе. Ми уміємо відрізняти правду від брехні.

— Суддя, ви цього не зробите. Це неможливо. Як тільки я вийду з тюрми, я знищу вас. Мої друзі...

— За рік про вас забудуть усі. Банкрути не мають друзів.

— Мій капітал пропаде. Який збиток для штату через якогось там брудного суб'єкта!

— Так нехай пан знає, що в Сполучених Штатах ще є правосуддя і справедливість.

— Що значить для вас, суддя, якийсь суб'єкт? Ви взагалі здаєтесь мені підозрілим, ви відверто симпатизуєте робітникам. Вам це може дорого коштувати, я вас...

— Але тільки після того, як вийдете з тюрми, — іронічно зауважив суддя.

Товстун зрозумів, що погрозами тільки псує справу.

— Суддя, — підняв він благально руки. — Прошу вас, не робіть цього, пожалійте мене, адже ми люди одного класу, даю вам дві, ні три, чотири, дам п'ять тисяч доларів, щоб замість мене засудили його. П'ять тисяч доларів, суддя!

— Я бачу, що ви мої слова про справедливість вважаєте порожньою балаканиною, але я повторюю вам: наше правосуддя непідкупне. Попереджую, що коли ви не облишите свої розмови, то я додам до вашої справи ще й спробу підкупу службовця.

Товстун схилив голову і, мнучи бриля, повільно пішов до дверей. Потім він обернувся, але побачив, що рука судді лягла на пістолет, і вискочив геть, грюкнувши дверима.

З протилежних дверей вискочила висока блондинка в гумовому фартушку.

— Ти що, старий, з глузду з'їхав? Втрачаєш такий випадок! П'ять тисяч доларів!

— Моя дорога, — сказав суддя, набиваючи люльку. — Скільки я просив, щоб ти не підслухала?

Суддя підійшов до дружини і взяв її за підборіддя.

— ...Я одержав десять тисяч доларів від його конкурента Гвідо Хімнея, який випускає порошок «Дентон», за те, що засаджу цього типа в тюрму не менше, ніж на п'ять років. Я тільки боюся, щоб цей дурень не зробив якої-небудь афери, знаючи про мої справи під час виборів.

В. БРУДЗИНСЬКИЙ.

Переклад з польської.

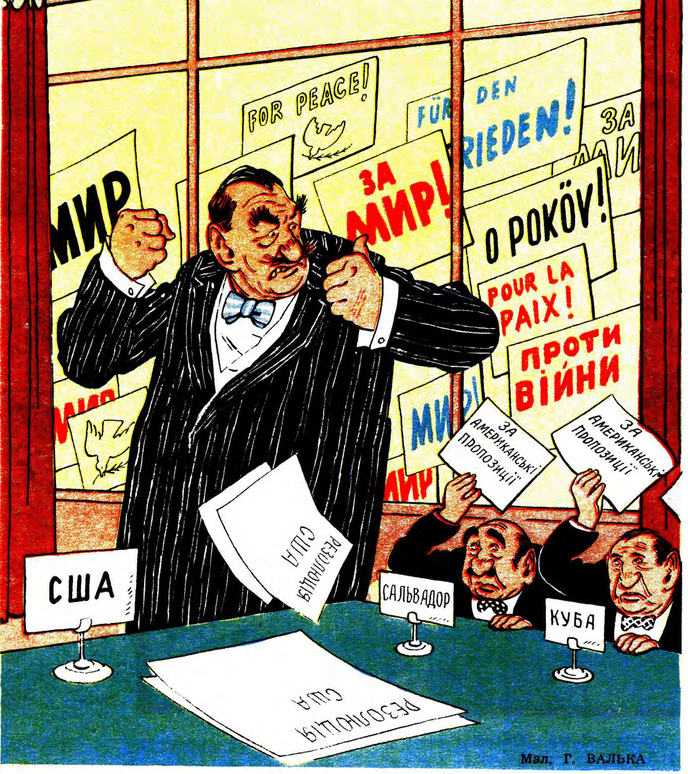

Мал. Г. ВАЛЬКА

ЗА І ПРОТИ

— Чим ви невдоволені, містер Ачесон? Ми ж голосуємо за...

— Та ви за, але ж вони проти!

Степан ОЛІЙНИК

„ВАСИЛИСА ПРЕКРАСНА"

У село Петрівку, Полтавського району, цього року 8 разів привозили кінофільм «Василиса прекрасна».

За сільрадою у клубі
Ясно світиться вікно...
Хто в пальті, а хто у шубі —
Йдуть колгоспники в кіно.
Йдуть поглянуть на актрису,
На прекрасну Василису...

Зал змовка. Стає тихіше.
Хтось гукає: «Сядь, дружок!»
Все сильніше й веселіше
Стука-чмихає движок.
Освітилася завіса —
І з'явилась Василиса!

Василиса то прекрасна,
Та механік — просто жах:
За хвилину світло гасне,
І в присутніх на очах
Ясноока, білобриса —
Перервалась «Василиса»!

Не пройшло і півгодини,
Як механік-лихолат
Одкусив шматок картини,
І присутні — ряд у ряд! —
Знов дивились на актрису,
На прекрасну Василису.

Василиса то хороша!
Звисли кучері на лоб...
Та за що бере він гроші,
Цей механік-бранороб?
Стих движок, спинився к бісу —
Не покрутить «Василису!»

Доки чулись крики дружні;
«Не каліч же і не муч!» —
Моторист подавсь до кузні
І знайшов потрібний ключ.
Стукав-грюкав по залізу
Й воскресив нам Василису!

Василиса то до діла!
Та пропав у неї звук.
Певно, бідна оніміла,
Як підняв механік стук.
Василиса перед нами —
Тільки плямкає губами!

Щоб не бачити, як далі
В Василиси муки йшли —
Більш чутливі, тут же в залі,
Одвернулись і хропли.
Снились сни їм про актрису,
Про прекрасну Василису.

Василиса то хороша!
Та механік гне своє —
Взяв сповна за місце гроші
Та ще й спати не дає.
— Йдіть додому! — будить басом, —
Докручу вже другим разом.

Взнав про це кінофікатор,
Що в районі возсіда,
Гнівно вибухнув, мов кратер,
Розкричався, що — біда!

«Викликай на завтра ЗІС'а,
Щоб там, — каже, — не було!
Мусить наша «Василиса» —
Охопити все село!»

... Мчить машина мимо лісу,
Знов везуть нам Василису!

Сім музик аж в труби лізуть,
Біля клубу грають «туш»...
Та зійшлось на «Василису»
Ну, не більш, як десять душ.
Через тиждень — дітись ніде! —
Василиса знову їде!

Вісім раз її возили
(На Полтавщині було!),
Але все ж «не охопили»
«Василисою» село.

А чому — картина ясна:
«Василиса» то прекрасна,
Та причина й суть біди,
Що механік — нікуди!

Занехаяв діло к бісу
Та й угробив «Василису»!

ФАКТИ І РЕКЛАМА

Вечірній Київ! Хто не любить його широких вулиць, залитих вогнями! На темних силуетах будинків час від часу спалахують червоні, сині і зелені світлові реклами переважно кіно-гастрономічного і страхового характеру...

Людину, яка щойно приїхала до Києва і ступила на привокзальну площу, приголомшує яскраве, вогненне попередження: «Храните свои деньги»... У приїжджого переляк проходить тільки тоді, коли він уважніше приглядається до реклами. Справа в тім, що вогненний напис мав колись продовження «...в сберкассе», але щось у тому продовженні перегоріло. Так і поблискує цей попереджувальний напис всіма барвами і кольорами, глузливо показуючи червоні язички хазяїнам міста.

І немало в Києві таких світлових головоломок. На Хрещатику гостинно перед вами розкриває двері «Ко.м..ический кабинет», на Володимирській вулиці ощадкаса запевняє, що кожен може виграти «...лей по 3% займу».

Та хіба тільки світлові реклами кидають тінь на красу міста? Безпорадними виявляються навіть фанатики-кросвордисти перед безліччю абракадабр, якими, як це не дивно, іменують себе солідні установи. Спробуйте розшифрувати такі, наприклад, найменування: УДТМР, УСНИТО, ВНИТОМАШ, КОНИТОЭ, УКРНИИГИМ. Останній напис красується на одному з науково-дослідних інститутів. Може він зберігається на правах пам'ятника стародавньої культури? Тоді ще так-сяк можна погодитись з його існуванням. На таких же правах, очевидно, зберігається на стінах Софійського заповідника: «Укрсільлісзагбудпостачзбут»». Спробуйте повторити це слівце. В пам'яті тільки й лишається щось на зразок: «Хто в ліс, хто по сіль»... Не застрахований від загрози стати недорікою всяк, хто відважиться прочитати такі вивіски: «Сахжелдорстрой», «Облпищехимпромсоюз», «Хлопрпромсоюз», «Міськшкірвзуттепромспілка».

Скільки вже разів наша громадськість підносила свій голос проти подібної пташиної мови! Але любителі абракадабр не вгамовуються.

Для чого, наприклад, артіль, що ремонтує годинники, соромливо прикривається вивіскою «Гравючас»? Чого це раптом артіль, що виробляє дитячі м'ячі, величає себе на вивісці «Труд-резиной»?! Чому, нарешті, ніким не контролюється і не затверджується все, що виставляється і вивішується?

...Біля красивих, широких східців, що ведуть до саду імені Першого травня, на стрімкому схилі стирчить оголошення: «По откосам ходить строго воспрещается — штраф!». Читаючи це оголошення, мимоволі думаєш про те, з якою небезпекою для життя прикріпляли його майстри альпінізму. Очевидно автори оголошення твердо переконані в тому, що нормальні люди обов'язково будуть рачкувати по схилу, замість того, щоб користуватись зручними східцями!

У парках і скверах Києва (навіть проти таких культурних установ, як університет і оперний театр) улітку поруч з пишними квітами стирчали такі колючки: «Не рвати квіти — штраф!». «На газонах не лежати — штраф!» Побесідувавши з діячами садово-паркової культури, ми виявили, що за останні п'ять—шість років не було (і не могло бути!) жодного випадку «лежання на газонах».

Час уже зрозуміти, що ніхто з радянських громадян не захоче псувати плоди праці своєї. Коли це було, щоб хазяїн нівечив своє добро?

Хотілось би сказати головному архітекторові столиці і всім, хто покликаний дбати про красу міста: уважно слідкуйте за всім, що вивішується і виставляється, не затьмарюйте світлого лиця столиці безглуздими вивісками і рекламами!

О. ПОДЧЕКАЄВ. С. ПІСОЧИНСЬКИЙ.

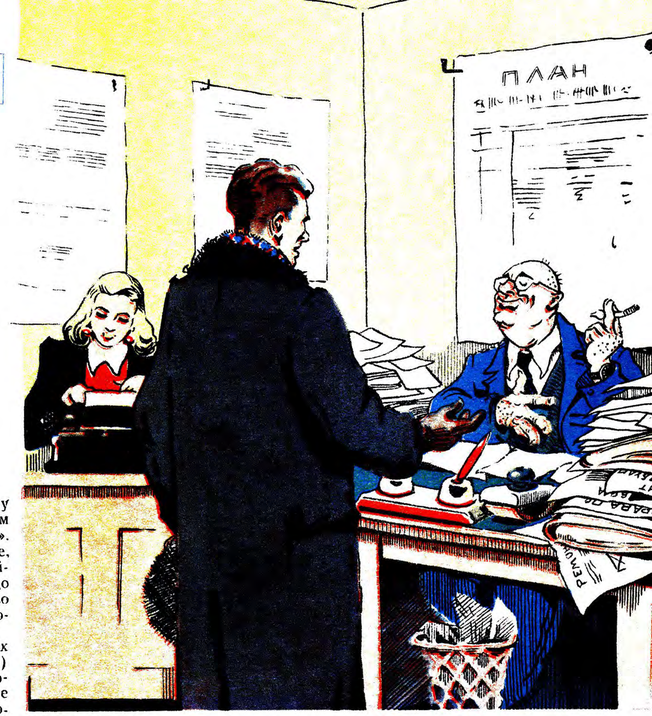

Мал. Г. МАЛАКОВА (студент Київського художнього інституту).

МІЦНА ПАМ'ЯТЬ

— Так не забудьте ж, що наш будинок вимагає термінового ремонту!

— Не забуду, любий, не забуду. Доки житиму — пам'ятатиму!

Нотатки про їхні порядки

ЗАБУЛИ ДОДАТИ...

Нью-йоркські газети вміщують багато повідомлень про заможне життя в Сполучених Штатах. Так, недавно газети повідомили, що всі фермери мають можливість купувати коней.

Газети забувають тільки додавати, що багаті фермери купують коней парами, а бідні — кілограмами.

ДИТЯЧА КОЛЯСКА

Зустрілись два приятелі в Західній Німеччині, привітались.

— Де ти зараз працюєш? — запитав Фріц Курта.

— На заводі дитячих колясок.

— Чудесно! У мене — мала дитина. Може ти мені допоможеш придбати коляску?..

— Можна, — відповів Курт. — Тільки я тобі буду приносити додому деталі, а ти вже сам змонтуєш коляску.

Курт зробив усе, як обіцяв. Тижнів через два він запитав Фріца:

— Ну як? Хороша коляска вийшла?

— Не дуже... Багато разів я збирав і розбирав частини, нічого не виходить... крім станкового кулемета.

«Трибуна люду» (Варшава).

ЗУСТРІЧ «ІМПЕРАТОРА»

Повертаючись з Парижа, в Римі зупинився один із любимців Уолл-стріту, маріонетковий імператор Бао Дай. Американізований де-Гаспері влаштував йому бучний прийом. Навіть папа мав з імператором аудієнцію.

Все було б добре, якби жителі Рима не знали про «довгожданого гостя». Коли Бао Дай в доброму настрої повертався на своєму «Каделяку» із храма св. Петра, його побачили римляни і за кілька хвилин влаштували демонстрацію. З усіх боків залунало:

— Геть Бао Дая!

— Геть ката в'єтнамського народу!

— Хай живе вільний В'єтнам!

Бао Даю якось пощастило заховатись в одному з готелів. Його друзі намагалися згладити неприємне враження. Але Бао Дай бадьорився.

— В Парижі було ще гірше, — сказав він.

«Правда» (Братіслава).

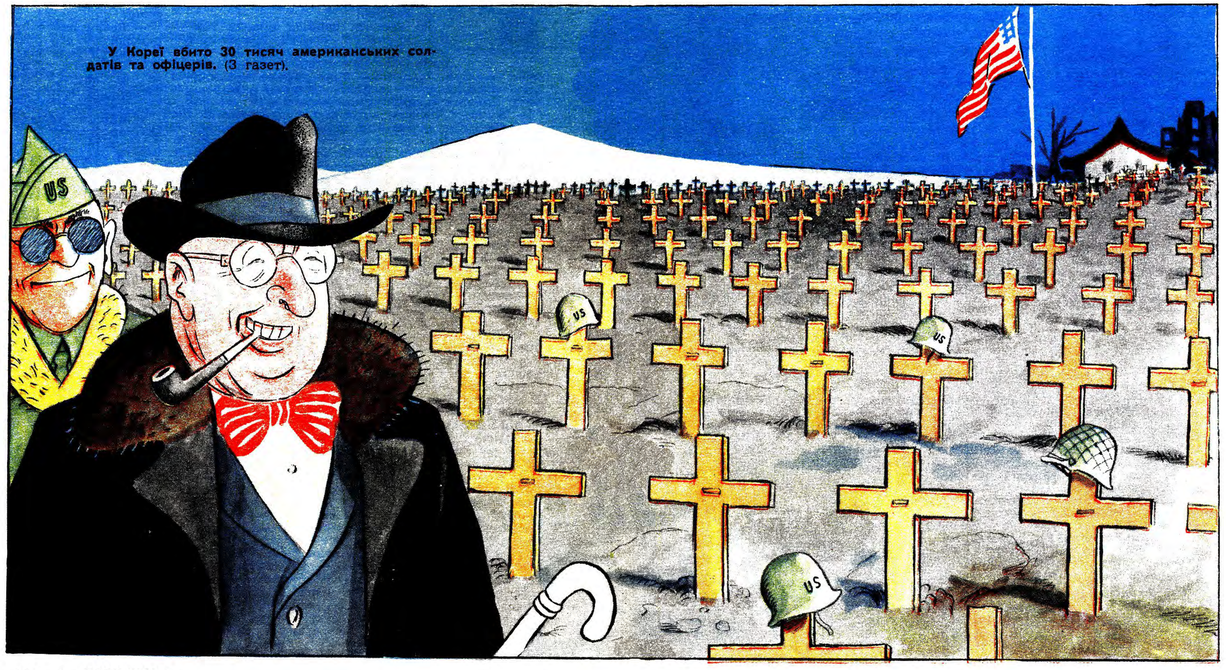

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

— Окей, джентльмени! Безробітних поменшало! Та ще й на скільки!

Перечниця

АНУ, ХТО БІЛЬШЕ?!

У СЕЛІ Малій Салтанівці, Васильківського району на Київщині, продається колгоспний клуб.

Не вірите? Факт!

І не тільки тепер оце він продається, а вже давненько, вже кілька років він продавався й перепродувався!

Перший раз його «придбав» 1946 року тодішній голова сільради Степанов за згодою тодішнього голови колгоспу Задорожнього. Ну звісно, з могоричем.

Степанов, не гаючись, перепродав той клуб з не маленьким баришем і купив у селі Боровій будинок з садибою. І тепер посвистує собі на посаді завідувача перевалочним пунктом «Плодоовоч» на станції Мотовилівка.

Потім клубом менжували, як циган кіньми: наймав його якийсь Зимовченко В. М., купували його сестри Мельникові.

Сестри Мельникові перепродали клуб лісникові Зосименкові, який і досі вважається власником колгоспного клубу.

Подейкують, що колгоспне добро пече руки Зосименкові, і він його хоче продати...

Добре було б, якби прокурор Васильківського району взяв участь у тих торгах і, як ведеться в таких випадках, вдарив по руках... кого слід.

ДУМКИ З ПРИВОДУ...

ЩОЙНО Семен Львович Львін, начальник шахти «Никанор», переступив поріг шахтного клубу у Єленівці (Ворошиловградщина), як із стелі зірвався добрячий шмат штукатурки і луснув Семена Львовича по шапці.

— Ти диви! — промовив він, вискакуючи в коридор, — а в нашому клубі і справді стеля не теє...

Але Семен Львович не встиг ясніше висловити своєї авторитетної думки про стелю шахтного клубу, бо потрапив у величезну діру в підлозі.

— Ти диви! — схопився Семен Львович за ногу, — а в нашому клубі і справді підлога не теє...

Жаль, що Семен Львович не спіткнувся біля розвалених печей, а то він міг би з цілковитою відповідальністю заявити:

— Ти диви! А в нашому клубі і печі теж не теє...

Та шахтарів цікавить не те, що сказав би Семен Львович Львін ще й про клубні печі. Шахтарів цікавить, що він скаже про своє невиконане розпорядження відремонтувати клуб. Адже з ремонтом клубу і досі ще не теє... А зима ж не за горами. Вона вже тут, у Єленівці.

Мал. БЕ-ША

КЛЮЄ

ЗЛОДІЙСЬКИЙ „ФОКУС"

Давно колись таке бувало
(Подібних див не зустрічали.
Якщо, читачу, юний ви!):

Женуть по ярмарку злодюгу,
А він реве на всю округу:
— Держи злодюжку!
— Бий!
— Лови!!

За морем «фокус» цей став
модним,
Як щось свіженьке і нове:
Там, на арені міжнародній,
Подібний «фокусник» сьогодні:
— Держіте злодія! — реве.

Цей злодій — Ачесон.
В Кореї
Грабує, нищить все, як звір,
А сам кричить на Асамблеї,
Що він із бандою своєю
Рятує там свободу й мир!

Ю. ШУМСЬКИЙ.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

В минулому році шахта № 19-20 тресту «Горлівськвугілля» через непідготовленість до зими недодала багато вугілля. В цьому році, хоч керівники шахти (начальник — т. Асєєв, головний інженер — т. Якушев) підписали десятки рапортів про готовність до зими, шахта

лишається в такому стані, що сніг та мороз знов поставлять під загрозу виконання виробничого плану.

Чи не час, не чекаючи, доки вдарять великі морози, вдарити по базіках, які пальцем об палець не вдарили, щоб забезпечити роботу шахти взимку?!

В. КАПЛУН
гірничий майстер.

Сталінська область.

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Якось мені довелось заїхати в службових справах до колгоспу ім. Жданова. В конторі колгоспу нікого не було. На столі і стільцях лежали папери. Серед них — чисті бланки з печаттю колгоспу, підписані головою артілі В. Ю. Пустовим. На мою думку, рука голови вчинила подвійний гріх: по-перше, вона підпи-

сала чистий папірець та приклала до нього печатку, по-друге, кинула цей документ напризволяще.

Як тут не пригадати прислів'я: «Грішить рука — відповідає голова»!

К. ШОВКОПЛЯС.

Синельниківський район,
Дніпропетровської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Темні справи творяться в Сумах з електроосвітленням. Електромонтери роблять, що хочуть: відключають, коли їм заманеться, окремі квартири, а то й цілі будинки. Підстав для цього вони знаходять багато. А от щоб поновити електропостачання, потрібна тільки одна підстава: «подяка» електромонтерові.

Три місяці жили без світла мешканці 14

будинків Дрижиного провулку. У тресті «Суменерго» нам сказали: «У вас стовпи аварійні, діставайте нові!» Монтер в свою чергу порадив: «Зберіть 500 карбованців — допоможемо».

Мешканці будинків зібрали гроші. Наступного дня світло було включено. «Аварійні стовпи» заміняти не довелось; вони витримали навантаження. Тільки мешканці міста ніяк не хочуть витримувати «навантаження», яке на них звалюють хабарники з «Сумenерго».

Т. ПОНОМАРЬОВ.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Появилися у продажу фуфайки з фабричною маркою: «Мелітополь. Промтекстиль».

Це — не звичайні фуфайки; підбиті вони не ватою, а козячою шерстю.

Тепло буває не тільки тоді, коли одягаєш таку

фуфайку, а й тоді, коли скинеш. Бо скидається тільки верх, а козяча шерсть майже вся, до волосини — на вас залишається.

Покупці про цю фуфайку такої думки, що знімати її при дітях не можна. Перелякаєш!

Інтересно, коли злякається своєї продукції директор «Промтекстилю» т. Іоель?

В. ТКАЧОВ.

с. Переможне
Мелітопольського району
Запорізької області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Уяви собі таку картину.

Київ. Вулиця Воровського. Просторе подвір'я будинку № 33. На всю ширину подвір'я, від воріт і аж до майстерень артілі «Поліграфіст», — величезне багнище, по якому ні проїхати, ні пройти.

При вході на подвір'я стоять мешканці будинку, яким треба пройти до своїх квартир, і не дуже дружним хором гукають:

Через річеньку, через болото
Подай рученьку, моє золото!

«Золото» — це, очевидно, т. Чертаківська, що виглядає з контори очолюваної нею артілі «Поліграфіст». Але Чертаківська рученьки не подає, а тільки махає нею: «Ану вас, мовляв, у болото!..»

— Це ж ваше болото, — відповідають меш-

канці. — Це ж ваш артільний транспорт зруйнував і змішав з болотом бруківку подвір'я.

— Ну й що ж, що наше? — відказує їм т. Чертаківська. — Ми не індивідуалісти. Ходіть і ви по ньому.

І так щороку. Спробували мешканці будинку поскаржитись в райжитлоуправління, а там відповіли: «Рятування потопаючих — справа самих потопаючих».

Невже, Перче, і ти такої думки?

І. СЕВАСТЯНОВ.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У фейлетоні «Здоровенькі були!» (ПЕРЕЦЬ № 16) було покритиковано голів виконкомів Гуляйпільської та Оріхівської районних Рад т.т. Оптовця Ф. С. та Стариченка П. С. за незаконне придбання автомашин.

Голова виконкому Запорізької обласної Ради т. Титов повідомив, що за порушення фінансової дисципліни т. Оптовцю оголошено сувору догану, а т. Стариченку — догану і обом запропоновано повернути державі гроші, витрачені не за призначенням.

☆ ☆ ☆

У № 14 ПЕРЕЦЬ вмістив матеріал під заголовком «Я запитую!» Міністр місцевої паливної промисловості УРСР т. Шпанько, відповідаючи на запитання, сповістив, що завдяки вжитим заходам осередки самозапалювання вугілля на шахтах Мануйлівського та Мало-Іванівського шахтоуправлінь ліквідовано. Керівника тресту «Ворошиловградмісцеввугілля» Головіна, що не забезпечив належного керівництва роботою, з посади знято.

☆ ☆ ☆

До редакції надійшов лист про те, що житель с. Саверці, Попільнянського району на Житомирщині, Скирдин, вчинивши крадіжку колгоспного майна, залишався непокараним. На прохання ПЕРЦЯ обласна прокуратура перевірила сигнал. За розкрадання колгоспного майна Скирдина А. А. засуджено до 5 років позбавлення волі.

☆ ☆ ☆

До редакції надійшов лист про те, що директор Кагановичського райпромкомбінату (Київ) т. Райко не забезпечує належного керівництва роботою підприємств. Управління місцевої промисловості Київської міськради повідомило, що факти, зазначені в листі, цілком підтвердились. Райка звільнено з посади директора райпромкомбінату.

У міністерство ходив, жданики погубив...

РЕЙД ПЕРЦЯ

НА ВИСОТІ

До Міністерства соціального забезпечення прийшов інвалід на протезах.

— Кому можна здати заяву? — спитав він.

Жінка-швейцар підняла палець і завченими словами відповіла:

— Ідіть вище, вище!

Сяк-так піднявшись на другий поверх, інвалід постукав у найближчі двері.

— Якщо з заявою — то вище, — тими ж завченими, не раз повторюваними словами відповіла ввічлива дівчина.

Обливаючись потом, інвалід нарешті добрався на третій поверх, розшукав секретаріат і подав свої папери.

— У вас скарга? — спитала завідуюча секретаріатом т. Баркова. — Скарги у нас приймаються через канцелярію.

— А де ж вона, та канцелярія?

Той же завчений жест і ті ж завчені слова:

— Ідіть вище!

На четвертому поверсі скаргу прийняли. Інвалід хотів поговорити з працівником, який розглядатиме її, але почув:

— Сьогодні скарга не потрапить у відділ. Навідайтесь завтра-післязавтра... Зрозуміло?

— Зрозуміло! — зітхнув інвалід і поволі почав спускатись з четвертого поверху.

А чи розуміють працівники міністерства, що примушувати інвалідів із заявами підніматися на четвертий поверх, — це, м'яко кажучи, бездушність, бюрократизм?

ВСЯК БУВАЄ...

На тому ж четвертому поверсі, в канцелярії міністерства, ми поцікавились, через скільки днів скаржникові відповідають на лист.

— Всяк буває, — сказали нам. — Одному відповідають через день, іншому — трохи пізніше.

Скільки триває це «трохи» — видно хоча б з листування 70-річної громадянки Кузнецової. Заява про те, що їй припинили виплату пенсії, надійшла до міністерства ще 8 вересня. І тільки через 37 днів заяву переслали «для з'ясування причин» до Ворошиловградського облсоцзабезу. Якщо у Ворошиловграді будуть з'ясовувати з тією ж швидкістю, що й у міністерстві, то довго ще гр. Кузнецова чекатиме відповіді!

— Буває... — сказав, вислухавши нас, завідуючий відділом пенсій т. Рубчинський. — Та хіба ж тільки у моєму відділі так буває?

«Потурбуйтеся, якщо ласка Ваша, — писала ще в серпні О. Губченко, — і влаштуйте мого сина Володимира до спецшколи».

Управління установ соціального забезпечення «турбувалося» аж цілих 47 днів, і тільки на 48-й... переслало все листування до Чернігівського облсоцзабезу.

Ще довше «турбувалися» в міністерстві про пенсіонера-шахтаря Плохуту. Його справа надійшла до міністерства на консультацію ще 18 липня. І тільки через 87 (вісімдесят сім!) днів міністерство відгукнулося відповіддю.

— Не могли раніш, — пояснюють в управлінні пенсій. — Заввідділу лікарсько-трудової експертизи т. Музиченко був у відпустці.

— 87 днів у відпустці?

— Ні... місяць.

— А що ж ви робили останні 57 днів?

— Бачите... Знаєте... — почули ми. — Всяк буває.

НА ПРИНЦИПОВІЙ ПОЗИЦІЇ

Лікар Л. А. Сокольський одержує від міністерства листа, читає його — і очам своїм не вірить.

Л. А. Сокольський — старий лікар. За стажем роботи в медичних установах він має право на пенсію. Не міг з цим не погодитись і начальник управління пенсій т. Шувалов.

Але...

Але під час Вітчизняної війни Л. А. Сокольський служив у Радянській Армії.

Як визначити стаж?

Шувалов підійшов до справи дуже оригінально. Він відповів лікареві, що при визначенні стажу медичної роботи для одержання пенсії — час служби в армії... не зараховується. Тобто — не зараховується час, коли лікар виконував свій найсвященніший обов'язок — лікував поранених бійців та офіцерів Радянської Армії.

А чому так оригінально розсудив т. Шувалов? Він пояснює: тому, що ми не знаємо, за скільки років зараховувати кожен рік служби в армії. Нема відповідної інструкції.

Лікар Сокольський просить поки що зарахувати стаж рік за рік — йому і цього досить для одержання пенсії. Але Шувалов стоїть на «принциповій» позиції: буде інструкція, буде і пенсія.

НАЧАЛЬНИКИ-МОВЧАЛЬНИКИ

Персональний пенсіонер т. Квасник написав листа заступникові голови Ради Міністрів СРСР тов. А. І. Мікояну. У травні лист був надісланий на розгляд міністра соціального забезпечення УРСР.

У секретаріаті міністерства листа взяли під спеціальний контроль... Ні, тут слово «взяли» стоятиме не на місці. Краще буде, коли ми скажемо не «взяли», а «поклали» під контроль.

Лежить той лист місяць, лежить другий... Третій лежить... І п'ятий...

— Чому ж ви не відповідаєте заступникові голови Ради Міністрів СРСР? — запитуємо у зав. відділом персональних пенсій т. Акулінічева.

— А ми вже давно відповіли.

— Як давно? Ось же нагадування...

— Нагадування? — дивується т. Акулінічев. — Дивись, і справді не відповіли.

Беремо картку спецконтролю цього листа. Вона біла, як перший сніг.

Проглядаємо картки другого, третього, десятого, тридцятого листа... ніяких поміток про відповідь. Ніяких слідів про рух листів. Так, ніби їх і не було.

Якщо в міністерстві дозволяють собі по п'ять місяців не відповідати на листи, взяті під «спецконтроль», то що ж тоді говорити про кореспонденцію, яка відправляється до відділів без усякого контролю? А це хіба, м'яко кажучи, не бюрократизм?

УРОК МАЛОДОСВІДЧЕНИМ

— Контроль? Ось він, — сказала нам т. Легур — заступник міністра соціального забезпечення, розгортаючи зведення про рух листів. — Тепер у нас з листами благополучно. А недавно, ой, було!...

А було ось що.

Назбиралося у відділах стільки листів, що за ними і самих працівників вже не стало видно.

Що робити?

Думали-гадали в міністерстві — нічого придумати не змогли. Нарешті у когось блиснула думка:

— А що, коли кинути на листи працівників райсоцзабезів, які вчаться на наших курсах?

— І справді! — аж просяяв міністр соціального забезпечення Федір Гурійович Ананченко.

Курсантів зразу ж «кинули» на листи, і протягом кількох днів вони «розправилися» з ними, як кухар з картоплею.

На велике задоволення міністра соціального забезпечення кількість листів у відділах після цього була доведена до мінімуму. Міністр мав підстави радіти іще з однієї причини: він дав працівникам райсоцзабезів практичний урок, як не треба працювати з листами і скаргами...

А це хіба, м'яко кажучи, не бюрократизм?

ПІДПИСОМ НЕ СТВЕРДЖУЄТЬСЯ

Ми поцікавились: хто ж саме в міністерстві відповідає на листи.

— Це, — сказали нам, — дуже легко визначити з підписів на відповідях скаржникам.

Переглянули всю «ісходящу» кореспонденцію міністерства за два дні. Ось відповіді т. Шувалова. Але чомусь замість нього розписується Рубчинський.

А ось відповіді Рубчинського. Та чомусь підписує їх хтось інший.

Пише скаржнику Оробей, а за нього розписується Зелінський, і навпаки, відповідає Зелінський, а розписується Оробей.

Виходячи з міністерства, ми подумали: а чи розуміють працівники цієї поважної установи, що кожен лист, одержаний ними, це державний документ? А чи знає Федір Гурійович Ананченко, що в очолюваному ним міністерстві завелися бюрократичні порядки?

Одверто кажучи, ми не могли відповісти на ці питання. Дуже хотілося б, щоб відповів на них сам міністр соціального забезпечення УРСР.

Тільки одне прохання, Федоре Гурійовичу: на цей раз, як що Ваша ласка, потурбуйтеся вже самі, дайте відповідь власноручно. Бо є чутка, що знову у Вас, у міністерстві, працюють якісь курси.

Рейдова бригада ПЕРЦЯ: Г. БЕЗБОРОДЬКО, Ол. ГРОМОВ, В. ДОВГАЛЕНКО.

З серії малюнків художника В. ЛИТВИНЕНКА — «Палії».

Кому війна, а їм мати рідна.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31, 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 22(201) (на украинском языке). Підписано до друку 20.XI. 1950 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 04278. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4430. Тираж 50.000 прим.